

Minden nemzedék újból és újból keresi azt az élményt, hogy elfogadják, hogy fontossá váljon valaki számára, hogy megbecsüljék, azaz hogy szeressék. Miért?

Ha egy kisgyermek életét nézzük, akkor a szeméből ki tudjuk olvasni, hogy „én rád vagyok szorulva, szeress engem, hadd legyek nálad biztonságban!”. A kisgyerekek különféle kedves eszközeikkel ki is hozzák az emberből az elfogadást, a szeretetet. Található bennük valami közvetlen bizalom, valami teljes ráhagyatkozás a felnőtt ember, különösen a szülei irányában.

Ezt a nyitottságot tudjuk nagyon hamar elveszteni. Ha valaki előtt kitérom a szívemet, sebezhetővé válok. Ha olyan ember előtt nyitom ki a belső világomat, aki ezt kihasználja, akkor általában nem azt a következtetést vonom le, hogy ezt az embert ki kellett volna hagynom az életemből, hanem azt, hogy soha többé senkinek sem nyílok meg. Őrizzük, nyalogatjuk, sokszor dédelgetjük őszinteségünk által kapott sebeinket, ezért azok nem tudnak gyógyulni. Pedig a megoldás nem bonyolult. Ha azt érzem, hogy meghallgatásra szorulok, hallgassak meg másokat! Ha azt érzem, hogy nagy bajom van, menjek el másokhoz és kérdezzem meg tőlük, hogy ők hogy vannak! Amint őszintén a másik felé fordulok, rájövök, hogy sokszor a környezetemben élőknek sokkal nagyobb problémájuk van, mint nekem, és az én segítségemre várnak. Ekkor kilépek kis világomból, a magam körül való forgásból és rögtön a másokra tudok figyelni.

Van egy bűvös kérdés, ami rengeteg ember szívébe talál. Így hangzik: „Hogy vagy?” Ha ezt csak udvariasságból teszem fel, akkor a másik annyit fog rá válaszolni, hogy köszönöm jól. De ha a társam meglátja, hogy komolyan érdekel, hogy mi történt vele, akkor mélyebben is megnyílik, és talán problémáit is feltárja előttem. Gyakori tapasztalat, hogy elkezdünk beszélgetni valakivel, akiből csak ömlik a szó. Mesél a problémáiról, az életéről, a gondjairól. Mesél-mesél megállás nélkül. Egyszer csak abbahagyja, megköszöni a beszélgetést, a jó tanácsokat (!) és hazamegy. Pedig mi egy árva szót nem mondtunk neki. Mi történt ekkor? Végre valaki lehetőséget biztosított számára, hogy végiggondolja az életét, a problémáit és amint saját maga kimondta azokat, meg is találta a gondjaira a választ.

Nem tanácsokat kell osztogatnunk, nem pontos recepteket kell mondanunk kioktatóan, nem a saját képünkre kell alakítanunk a másikat, hanem meg kell hallgatnunk a környezetünket, és néha egy-egy kérdéssel kell segítenünk őt abban, hogy megtalálja a saját útját, a saját békéjét!

Ekkor megtapasztaljuk, hogy a szeretet nemcsak egy bizsergető érzés, amire vágyunk. A szeretet egy gyertyaláng az életünkben, amit tovább kell ajándékoznunk!

Egy német kórház falán a következő felirat állt:

Angyal

Nem minden angyalnak van szárnya, s nem mindegyik lakik a mennyben, nem, nem...

Némelyik két lábbal a földön jár: nap mint nap szeretettel gondozzák a betegeket, órák hosszat állnak az operálóasztal mellett, évről évre egyre egyszerűbbek, édesanyák ők, akik sütnek-főznek, foltoznak, pucolnak, mosogatnak, vásárolnak, házi feladatot oldogatnak, vigasztalnak vagy odaülnek lázas, beteg gyermekük ágya szélére, hogy fogják a kezét.

Nem minden angyalnak van ideje hárfán játszani, nem, nem...

Pénzt kell keresniük a családnak, egész nap a futószalag mellett állnak, vagy a bolt kasszájában ülnek és ráadásul barátságosak.

Meghallgatlak

Írta: Utcai Róbert
2017. október 03. kedd, 14:07 -

Nem minden angyal visel fehér ruhát, nem, nem...

Némelyiknek színtelen munkaruhája van, amelyet acélforgács vagy olajfoltok piszkítanak, s vannak még olyan angyalok is, akik fekete talárban járnak.

Nem minden angyal fiatal, szőke, sovány és szép, nem, nem...

Vannak öregek, görbék, silányak, kicsik és gömbölyűek, szürke, fehér, fekete vagy éppen teljesen hiányzó hajjal.

Nem minden angyal harsog alleluját, nem, nem...

Sok közülük egyáltalán nem tud énekelni, ennek ellenére angyalok, akkor is, ha hangjuk halk vagy füstös, rekedt vagy néma.

Tulajdonképpen mindannyian lehetnének angyalok!

Utcai Róbert